

EEN OMGEWOELD TUINTJE

C. TH. JONGEJAN-
DE GROOT

G.F. CALLENBACH N.V. NUKERK

EEN OMGEWOELD TUINTJE

DOOR

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

Tekeningen van Nans van Leeuwen

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Hoofdstuk I

HANS DOET BOODSCHAPPEN

„Een pond bloem en een stukje gist.”
„Ongeduldig legde Hans zijn geld op de toonbank en hield zijn karbies al open om er het gevraagde in te doen.

Toos, de dienstbode van de dokter, gaf hem lachend een duwtje.
„Wacht even, jongetje, ik ben nog niet klaar. De boodschappen voor mevrouw heb ik nu gedaan, maar ik wilde voor mezelf nog een onsje boterbabbelaars hebben. Als ik 's avonds in mijn keukentje zit te lezen . . .”

Hans schuifelde ongeduldig met zijn voet. Hè, wat kon die Toos toch teuten. De hele winkel stond vol mensen en zij deed maar of de bakkersvrouw alle mogelijke tijd had.

Maar nu was hij toch eindelijk aan de beurt. Hij liet niemand meer voorgaan en toen Toos de boodschappen in de gezellige korf pakte, had hij zijn boodschappen voor de tweede keer opgenoemd. Een pond bloem en wat gist.

„Gaat je moeder pannekoeken bakken, Hans?” vroeg de vriendelijke bakkersvrouw.

Maar Hans gunde zich geen tijd voor een praatje en hij knikte en telde het geld op de toonbank. Dan drong hij tussen al de mensen door de winkel uit.

Hij had vandaag zelfs geen tijd om te kijken naar de gezellige plaat, die bij de deur hing: een bakkerij zoals die er honderd jaar geleden uitzag. Hans had haast!

Toen hij buiten kwam, zette hij de tas op de grond en borg eerst moeders portemonnaie in zijn linkerbroekzak. Uit zijn andere broekzak nam hij toen zijn eigen beurs. Die was maar klein en rond, maar er zat dan toch maar een echte papieren rijksdaalder in.

Die rijksdaalder was uit zijn spaarpot gekomen. Of neen, er waren allemaal dubbeltjes en kwartjes uit het ouderwetse stenen varkentje gepeuterd en moeder had het kleingeld ingewisseld voor zo'n mooi blauw piertje.

En nu ging Hans voor zichzelf boodschappen doen. Op een drafje liep hij naar de bazar van Willems.

Maar toen hij bij de winkel kwam, had hij opeens geen haast meer. Nog hijgende van 't harde lopen bekeek hij de uitstalkast. O, er was genoeg te zien. Er hingen kleurige ballen en er stonden vaasjes en potten en pannen en er lagen ansichtkaarten en er stonden automobieltjes en andere fijne dingen.

En toch vond Hans niet wat hij zocht. Hij keek erg teleurgesteld en weifelde even. Toen stapte hij de bazar binnen.

„Gart-Jan, hebt u de pakjes zaad nog, die vorige week voor het raam lagen?”

Willems, die door alle dorpsgenoten zo vertrouwelijk Gart-Jan genoemd werd, lachte hartelijk.

„Nou zou ik eerst eens goedendag zeggen, Hans en dan zullen we verder zien.”

Hans kleurde en mompelde een haastige groet en zei: „Ja maar, zie je, Gart-Jan, ik was zo bang dat de pakjes weg waren en enne, ik mag een tuintje voor mezelf maken van vader. Ik mag er bloemen in zetten en en nu wilde ik graag zaad hebben. Van die mooie pakjes met plaatjes er op. Hebt u die nog?”

Gart-Jan knikte vriendelijk.

„Of ik nog wat voor je heb? Een heel nieuwe zending, jongen. Kom maar eens mee naar achteren.”

„Maar je moet me helpen, Gart-Jan, want de namen, die op de plaatjes staan, ken ik niet.”

„Die ken ik wel. Hier heb je de Oostindische kers. De Latijnse naam is. . . .”

Maar Hans luisterde niet naar al die geleerdheid. Hij woog de zakjes op zijn hand. Twee pakjes kers en twee pakjes lathyrus en. . . .

„Moet je niet wat bollen hebben ook, Hans? Wat gladiolen kunnen er nog wel bij en heb je plaats voor een dahlia? Hier heb ik een mooie rode met een wit hart.”

„Ja, maar zoveel geld heb ik niet,” zuchtte Hans. „Ik heb een rijksdaalder.”

„Mag je die helemaal besteden?” vroeg Gart-Jan. „Joh, daar kun je een tuintje voor hebben, dat klinkt als een klok.”

Samen zochten zij de zaden en bollen uit. Ja, die Gart-Jan had verstand van tuinieren. Daar kon je altijd terecht.

Hoofdstuk II

HANS KOMT THUIS

Een uur later stapte Hans naar huis. Aan zijn rechterhand bengelde de karbies met boodschappen en in zijn linkerhand droeg hij een grauw papieren zak.

Gart-Jan had hem rijkelijk bedacht.

„Voor jou kijk ik niet zo nauw, Hans,” had hij gezegd. „Doe je best en als je bloemetjes bloeien, kom ik eens kijken.”

Als je bloemetjes bloeien. . . . Ja, was het maar zover. Het was nu Maart, maar het leek wel November. Nog geen dag kon je uitgaan zonder je windjack.

Hij liep om het huis heen en bleef bij zijn hoekje grond staan. Nu had hij de grond en het zaad. Morgen was het Zondag, maar Maandag zou hij na schooltijd beginnen met spitten.

„Hei Hans, wat sta je daar te dromen? Moeder wacht op de bloem voor de pannekoeken,” riep vader, die in de keuken bezig was.

Hans schrok op. Hij had zijn stukje grond al helemaal in bloei zien staan. De felgekleurde vlammen van de Oostindische kers en dan de fijne tintjes van de lathyrus.

„Hebt u een vaasje voor de lathyrus, moeder?” zei hij, toen hij de keuken binnenstapte. „Het moet een klein vaasje zijn.”

Moeder keek op van haar werk.

„Werd er dan nu al lathyrus verkocht? Maar jongen, die is toch nog te duur.”

„Neen moeder, maar die krijgt u later uit mijn tuintje.”

Hans was maar blij, dat moeder hem niet uitlachte. Hij was toch zo voorbarig geweest.

„Als je je tuintje goed in orde houdt, komt de lathyrus er, hoor. Maar het zal je nog heel wat zweetdruppeltjes kosten. Je tuintje moet omgespit worden en vader zal je helpen met zaaïen. Laat hem maar eens zien, wat je gekocht hebt.”

Binnen op tafel stalde Hans al zijn schatten uit en terwijl moeder pannekoeken bakte, liepen vader en Hans nog eens naar buiten om te kijken, waar ze de bloemen zetten zouden.

„Ik kan maar een klein stukje van de tuin missen, Hans. Ik heb de tuin nodig voor groente en onder de appelboom groeit niets.”

„Kon ik er maar een stukje grond van die tuin naast ons bijpakken,” zei Hans.

„Dat zou ik ook wel willen, jongen, maar die grond is niet van ons.”

„Het huis staat toch leeg. Moet u eens kijken wat een onkruid er groeit. We spelen er trouwens wel fijn in. Je kunt er 's zomers zo fijn sluipen door het hoge gras. 't Is net een oerwoud. Het huis is dan een vijandelijk kamp.”

„Deze zomer zijn jullie dan je kamp en je oerwoud kwijt, want het huis krijgt nieuwe bewoners.”

„Is het heus, vader? Komen er kinderen ook?”

„Je vraagt me meer dan ik weet, Hans. Ik heb alleen opdracht gekregen het huis te schilderen en te behangen. De huisbaas vertelde me, dat er mensen in het huis zouden komen.”

Hans vond het zo'n heerlijk nieuwtje, dat hij zijn tuintje er bijna door vergat. Moeder klapte in de handen. Dat betekende vast en zeker, dat de pannekoeken op tafel stonden.

Vader en Hans spoedden zich naar binnen. Hè, wat rook dat lekker.

Moeder had de goudbruine stroop al op de dampende koeken gedaan.

Nu voelde Hans pas dat hij honger had.

Toen vader gebeden had, konden ze beginnen. Moeder zocht voor zichzelf twee dunnetjes uit en vader at er wel drie. Maar Hans kon er vier op en in de laatste zat nog wel dik spek.

Tevreden lag hij later in zijn bed. Het was een fijne Zaterdag geweest en hij had heerlijke dingen om aan te denken. Een tuintje in 't verschiet, er zouden mensen in het lege huis komen en morgen was het Zondag. Dan ging hij eerst naar de kerk en . . . en . . .

Hans kon verder geen plannen maken. Klaas Vaak had tè veel zand in zijn ogen gestrooid.

Hoofdstuk III

DIE NARE KAT

Maar nu was het dan lente. Het zonnetje scheen en de vogels kwinkeleerden dat het een lust was.

De pereboom in de tuin stond in volle bloei. Het leek wel één grote rose ruiker van bloemen.

Op één van de onderste takken van de boom broedde een merel. Dom, hoor, van dat dier om zo laag bij de grond te blijven. Zolang er alleen mooie gespikkelde eitjes in het nest lagen, was het niet erg, maar straks als de jonge vogels er waren, werd het gevaarlijker.

Die kleine hulpeloze diertjes konden niet zo gauw uit de voeten komen en er dreigde gevaar voor hen, nu er een poes in de buurt was gekomen.

Nou ja, maar Hertha, Hans' grote herdershond, was ook niet mis. Die blafte de zwarte rover uit hun tuin zo dikwijls hij er in wilde komen.

Aan al die dingen zat Hans te denken in de vroege morgen. Hij was nog niet eens aangekleed, want het was pas zes uur. Hij mocht niet zo vroeg naar beneden komen van moeder, want dan werd vader wakker.

Maar Hans kon niet meer slapen met de zon in de kamer en al die zingende vogels. Daarom was hij maar uit bed gewipt en had een fijn plekje gevonden in de vensterbank. Zijn blote voeten

liet hij naar beneden bungelen. Wacht, hij kon zijn jaartallen nog wel eens overlezen.

Hij haalde het papier met de jaartallen uit de borstzak van zijn pyama, maar hij kwam niet veel verder dan 1566: Het verbond der Edelen. Zijn blikken dwaalden weer naar buiten. Zijn tuin-tje stond er al zo mooi bij. Straks zou hij er weer naar gaan kijken. Overal piepte het jonge groen de grond uit en in de Oostindische kers kwamen al knopjes.

De tuin naast de hunne lag nog even verwilderd als vroeger. Jammer dat Hans en zijn vriendjes er nu niet meer in konden spelen. Als die buurjongen nu maar had kunnen hollen en dra-

ven, zou Hans wel vriendje met hem geworden zijn. Maar die jongen kon niet goed lopen. Hij zat altijd in de serre en hij liep met krukken.

Rare buren waren het, hoor. Er was niet eens een moeder in huis. Een vader en een huishoudster en dan die manke jongen. Die vader liep altijd in een geribd fluwelen pak rond en was niet onvriendelijk, maar hij zou nooit eens een praatje maken.

Hans had gezegd, dat het jammer was, dat die jongen niet met hem naar school kon gaan, maar Hans' vader had geantwoord, dat die jongen dan toch niet naar hùn school was gegaan.

„Hallo, Hans, ben je al wakker?”

„Ha, vader, is u op? Dan kom ik beneden.”

In een wip was Hans gewassen en aangekleed en zat hij naast zijn vader op de bank voor het huis.

„Welja,” zei moeder, „jullie beginnen al te luieren voor je gewerkt hebt. Hier hebben jullie een kopje thee met een beschuit.”

Moeder kneep haar zoontje lachend in het oor. Ze meende er niets van. Hans wist wel dat ze dit het fijnste uurtje van de dag vond.

Toen Hans zijn beschuit had opgeknabbeld, liep hij de tuin in. Hij zou eens kijken of er geen onkruid in zijn tuintje was. Hertha liep achter hem aan. Ze bleef keurig op het pad. Ja, dat had vader haar wel geleerd.

„O vader. . . . moeder. . . .!”

Hans schreeuwde zo hard, dat vader vlug kwam toelopen.

„Mijn tuintje. . . . helemaal omgewoeld. . . . er is een mol in geweest.”

Vader keek naar het ontredderde tuintje en schudde het hoofd.

„Een mol maakt een hoop, jongen. Ik ben bang, dat de kat van de buren vannacht hier aan 't werk is geweest.”

De kat van de buren. . . . natuurlijk. . . . 's nachts was Hertha in huis en dat nare beest had zijn kâns waargenomen.

De tranen stonden Hans in de ogen, toen hij naar binnen ging.

Zijn tuintje. . . . zijn mooie tuintje lag daar omgewoeld.

„Als ik hem te pakken krijg. . . . als ik hem te pakken krijg. . . .”

„Nee, Hans, het is een dier,” zei moeder. „Je mag je wraak niet op een dier koelen.”

„Laat alles maar liggen tot vanmiddag,” zei vader. „Ik zal proberen de schade wat te herstellen.”

Maar Hans was niet te troosten. Het mooie was nu van zijn tuintje af en als vader het vandaag in orde bracht, kon dat nare beest morgen wel weer terugkomen. Die vervelende burens ook. Je had er geen greintje aardigheid aan. Waren ze maar weggebleven.

Mismoedig ging Hans naar school en van de mooie morgen zag hij niets meer. Zo'n nare kat ook.

Hoofdstuk IV

HET MERELNEST WORDT BELAAGD

En nu had moeder merel vier jongen. Vier kleine, hulpeloze, piepende vogeltjes, die de hele dag maar om voedsel riepen.

Hans kon er gewoonweg niet genoeg van krijgen.

„Niet te dicht bij het nest komen, Hans,” waarschuwde vader.

„Dat vindt het vogel-moedertje niet prettig.”

Moeder merel vertrouwde de mensen van het huis wel. Maar de poes, zie je. De zwarte rover van de bureu. Als die maar in de tuin kwam, dan fladderden de vogels zo angstig rond.

Ja, maar het nest was niet onbewaakt. Vader en moeder en Hans hielden een oogje in het zeil en dan was Hertha er ook nog. Hertha zou geen poes kwaad doen, maar hij blafte de hele buurt bij elkaar, als de poes zich alleen maar op de afrastering tussen de tuinen zette.

En mevrouw poes kwam niet verder dan het hek. Hans hoefde ook niet meer bang te zijn voor zijn tuintje, dat vader weer helemaal in orde had gemaakt. Het was nu zomer en Hertha lag 's nachts in de schuur, waarvan de deur altijd openstond.

Met zijn schooltas onder de arm kwam Hans naar buiten. Hij wilde nog even naar zijn tuintje kijken. Wat groeide alles fijn, nu het een paar dagen zacht geregend had.

Die mereltjes waren alleen. Hans keek naar de kleine kale vogeltjes.

„Hebben jullie weer honger en”

Hij maakte zijn zin niet af. Bovenop het hek zat de poes van de burens. Waar was Hertha nu om met zijn geblaf de rover te verjagen? O, Hertha was vast met vader meegelopen en moeder was niet beneden.

Hoe moest dat nu? Meester zou vast en zeker niet goedvinden, dat hij thuisbleef om een vogelnest te bewaken.

Hij wilde de kat wegjagen, maar hij begreep heel goed, dat het slimme dier terug zou komen, als Hertha zich niet liet zien.

Wat te doen? De klok draaide naar halftwee.

Hans legde zijn tas neer en liep in de richting van de poes.

„Poes-poes-poes, kom maar.”

Het dier, dat gewend was aangehaald te worden, wipte van de schutting en kwam naar Hans toe. Het gaf Hans kopjes en toen kon deze hem gemakkelijk pakken.

Hans hield wel van dieren en pakte de poes op en streekte haar.

„Jij bent ook lief,” zei hij. „Je kan ook niet helpen, dat je zo van vogeltjes houdt. Maar nu moet ik je gevangen zetten, poes. Ga

maar lekker slapen in onze schuur tot ik terugkom. Dan kun je geen kwaad doen in mijn tuintje en tegen de vogeltjes."

Hij bracht de poes naar de schuur en zette hem in de hondenmand.

„Zo ondeugd, je bent gefopt," lachte hij. „Vanmiddag mag je er weer uit. Ga maar lekker slapen."

Hans draaide de sleutel om en draafde weg. Het was op slag van halftwee. Gelukkig dat de school niet ver weg was. Precies op tijd plofte hij hijgend in zijn bank.

Om te beginnen een uur vaderlandse geschiedenis en meester had beloofd te vertellen. Fijn, de inneming van Den Briel was aan de beurt. Je zag die zeeschuimers gewoon lopen. Hans vergat de merels en hij vergat de poes en zijn tuintje.

Na schooltijd liep hij even mee met Teun Oorschot, zijn vriendje. Die had een paar fijne postzegels te ruilen.

Zo was het al bijna vijf uur toen Hans weer thuiskwam. Moeder was niet ongerust geweest. Die wist wel, dat Hans niet in zeven sloten tegelijk liep. Ze zat voor het huis kousen te stoppen en Hans zette zich naast haar op de bank.

„Zo Hans, ben je daar? Schenk je zelf maar een glas karnemelk in."

„Ik heb al melk gedronken bij. . . ."

Hans maakte zijn zin niet af.

„We krijgen visite van onze burens," vervolgde hij. „Kijk maar, moeder, de huishoudster komt naar ons toe. Wat een eer voor ons."

Maar moeder ging niet op het grapje in.

„Als er maar niets met die jongen is," zeide ze. „Hij is ziek en de vader is op reis. Ik heb hem gisteren met een koffer weg zien gaan."

Moeder liep de bezoeker tegemoet en samen kwamen ze de tuin in. Wat zou ze voor een boodschap hebben?

Hoofdstuk V

DIE ARME POESEKINDEREN

Die stijve juffrouw met het strakke gezicht was heel wat aardiger dan ze vanuit de verte leek, hoor. Ze groette lachend en wilde niet gaan zitten, maar vroeg of de buren Pieternel soms gezien hadden. Pieternel was de poes, zie je en Max — dat was de zieke jongen — had rust noch duur voor zijn Pieternel terug was.

Ze bleef anders nooit zo lang weg. Ze had vier hongerige kindertjes, weet je. Vier leuke zwart-witte poesjes, die piepten van honger.

„Neen,” zei moeder, „wij hebben de poes niet gezien.”

Maar Hans was opgesprongen. Hij stotterde: „Poes is bij ons hij is in de schuur Toen ik naar school ging onze merels”

Ja, het duurde wel even voor moeder en de huishoudster precies wisten hoe de vork in de steel zat, maar toen was de bezoeker helemaal niet boos. Het standje van moeder viel ook wel mee. Ze zei alleen dat Hans er om had moeten denken Pieternel weer los te laten.

De huishoudster ging zelf haar poes uit de schuur halen en kalmeerde het dier.

„Dat heb je er nu van, booswicht. Je krijgt eten genoeg. Je hoeft niet te azen op kleine kindertjes van een ander.”

„Mag ik eh ik zou zo graag de poesjes eens zien,” zei Hans.

„Dan kom je maar eens kijken. Max zal het wel prettig vinden, maar kom dan in de eerste helft van de week. Dan is mijnheer niet thuis.”

„Ja, maar ik wil niet hebben dat Hans bij u komt, als mijnheer het niet goedvindt,” zei moeder.

„Meneer is erg op zichzelf,” vertelde de huishoudster. „Na de dood van zijn vrouw leeft hij erg teruggetrokken, maar daarom is hij nog geen menseneter. Hij zal Hans niet opeten en bovendien moet mijnheer ook maar eens aan zijn zoontje denken. De arme jongen is zo eenzaam. Hij heeft heus wel eens wat gezelligheid nodig. En als Hans wil komen, zal Max het zeker prettig vinden.”

Hans moest vier volle dagen wachten eer hij uitgenodigd werd om naar Max toe te komen. Stellig had de huishoudster al verteld aan haar zieke, dat hij bezoek zou krijgen, want hij wuifde nu telkens tegen de burens.

En poes, de rover, werd nu van twee kanten in de gaten gehouden. Hij kon zijn fluwelen pootjes niet buiten de deur steken, of hij werd alweer teruggeroepen.

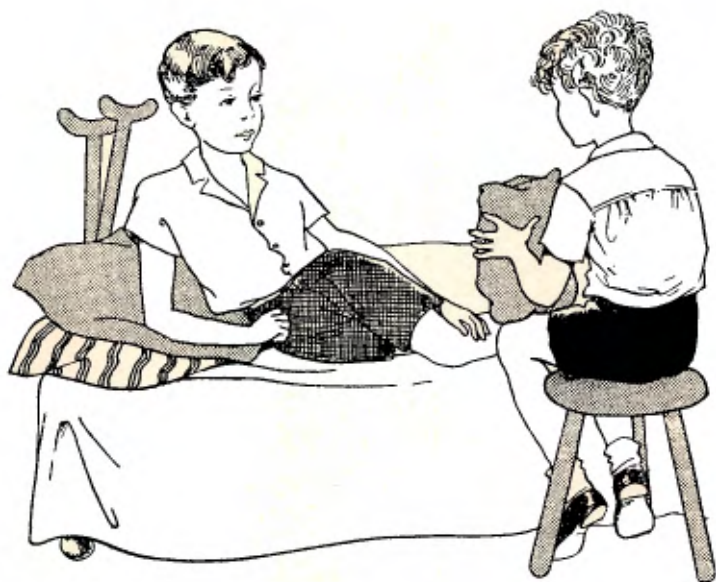
Zo werd het Maandag en toen ging Hans na schooltijd op visite. Hij kreeg van moeder een zak lekkere sinaasappels mee, want als je bij een zieke op bezoek ging, moest je wat meenemen. Dat hoorde zo.

Hoofdstuk VI

BIJ MAX OP BEZOEK

Het werd een fijne middag bij Max. Eerst bracht de huishoudster Hans bij de poesenmoeder met haar vier jongen. Ze likte haar kindertjes en keek Hans verwijtend aan, of ze wilde zeggen: nu zie je eens hoe wreed het van jou was me te scheiden van mijn gezin.

Hoe het bij Max was? Teun Oorschot had Hans voorspeld, dat

hij vast en zeker een erg saaie middag zou hebben bij die jongen, die bijna niet lopen kon. Maar dat viel mee, hoor!

Max had een hele kast fijne jongensboeken. Geen gewone boeken, maar reisverhalen en beschrijvingen van verre landen. Hans mocht ze allemaal lenen van Max. Om te beginnen mocht hij er twee kanjers van uitzoeken.

„Maar dan moet ik jouw boeken ook lenen,” zei hij. „Heb je er veel?”

„Mmm,” weifelde Hans. „Ieder jaar krijg ik er een van school en vroeger toen ik op Zondagsschool was, kreeg ik er altijd een met Kerstmis. Als je die wil lezen.”

„Ik wil ze graag lezen,” zei Max.

„’k Zal er een hele stapel van brengen, vandaag nog,” beloofde Hans.

Opgetogen kwam hij thuis.

„O moeder, ’t is zo’n aardige jongen. Hij lacht net zo hard als alle andere jongens. Alleen toen ik zei, dat ik Woensdagmiddag niet kon komen, omdat ik dan ging zwemmen met mijn vriendjes, zei hij dat hij dat ook zo graag zou willen: wandelen en zwemmen en lopen.”

„Ga hem gauw nog wat boeken brengen, maar aan de deur afgeven, hoor, niet weer naar binnen gaan.”

Zo dikwijls Hans nu in zijn tuintje moest zijn, wuifde hij naar de serre waar Max lag. En deze wuifde terug en hield de boeken omhoog, waarin hij lag te lezen.

Na een week ging Hans weer naar het huis en o schrik... toen trof hij de vader van Max thuis. Maar die was helemaal niet boos.

„Zo jongen,” zei hij, „kom je mijn jongen wat gezelschap houden? Dat vind ik aardig van je.”

Hans wilde wel weer onmiddellijk met de mecano beginnen, maar Max schudde het hoofd.

„Laten we liever een beetje over de boeken praten,” stelde hij voor.

„Ja, over die reizen van Bontekoe,” zei Hans. „Fijne platen staan er in dat boek, zeg.”

„Jouw boeken begrijp ik niet goed,” zei Max.

„Nou, daar is anders niet veel aan te begrijpen. Gewone kinderboekjes. Ik dacht nogal dat ze te kinderachtig voor je waren.”

Max plukte aan de plaid die over zijn knieën lag.

„Het is . . . ik begrijp niet wat er staat over de Here Jezus. Er staat in die boekjes, dat Hij je hoort, als je bidt. Dat kan niet, hè? Iemand kan je niet horen als Hij niet bij je is.”

Hans keek verwonderd op.

„Ja joh, natuurlijk kan dat. Hij is toch geen mens. Hij is God.”

„Vader zegt, dat het een mooi sprookje is, dat de mensen zelf verzonnen hebben.”

Daar schrok Hans van.

„Ach neen, joh, dat is niet waar. Het staat allemaal in de Bijbel. Ik heb een kinderbijbel. Ik zal hem halen. Nu direct. Je kunt er alles in lezen over de Here Jezus.”

Toen hij opstond om weg te gaan, greep Max zijn hand.

„Als het waar is, dan kan ik vragen om beter te worden, hè? Dan zal Hij maken, dat ik weer lopen kan.”

Hans kreeg een kleur.

„Ja, dat weet ik niet, of dat wel kan, maar je moet het zelf maar eens lezen. Als moeder of vader het je maar eens kon uitleggen. Ik vind het wel erg moeilijk.”

Hans bracht Max zijn Bijbel en Max las er heel veel in en toen hij hem uit had, is hij nog eens van voren af aan begonnen. Sommige gedeelten had hij wel driemaal gelezen. En nu begrijpt hij ook veel beter de boekjes, die Hans voor hem meebracht.

Hoofdstuk VII

EEN HEERLIJK KERSTFEEST

En nu was het alweer December. De bloemen in het tuintje van Hans hadden gebloeid en nu waren ze verdord. Kaal en naakt lag de tuin en de kleine happende mereltjes waren al zo groot, dat ze weggevlogen waren.

Pieterneel was de beste vrienden met Hertha en mocht vrij door de kale tuin zwerven.

Maar in huis werd het nu zo gezellig. Je kon fijn lezen bij de kachel en de avonden waren zo heerlijk lang.

En zo naderde het Kerstfeest.

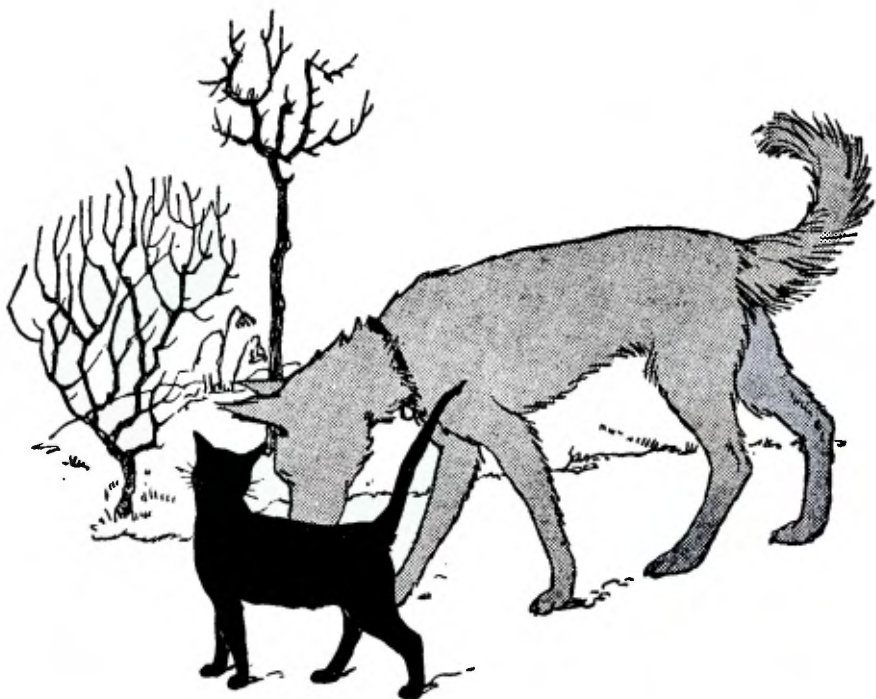
„Wat zal Max het toch saai hebben met die feestdagen,” zei Hans. „De huishoudster gaat ook weg.”

Moeder glimlachte fijntjes. Ze had een heerlijk plannetje, maar ze wist niet of het door kon gaan. Op een middag, toen Hans naar school was, stapte moeder naar de burens en praatte met de huishoudster en deze praatte met de vader van Max en die zei weer: „Wat willen die mensen? Ons de tweede Kerstdag in huis nodigen? Neen hoor, ik houd er niet van om op visite te gaan.”

„U moet om Max denken. Het zal zo heerlijk voor hem zijn er eens uit te kunnen.”

„Als de dokter het goed vindt, zal ik hem er heen dragen,” zei meneer. „Maar ik blijf thuis, ik ben gewend aan de eenzaamheid.”

De dokter gaf toestemming Max over te dragen en op de tweede

Kerstdag lag hij op de divan in het huis van zijn vriendje. Hij moest alles zien van Hans. Zijn timmerdoos en de fijne dingen, die hij er mee gemaakt had.

En Pieternel was maar meegekomen met zijn baasje. Die lag voor de gezelligheid bij Hertha voor de kachel.

's Middags begon het eigenlijke feest. Toen schaarden ze zich allen om de tafel en vader vertelde waarom het Kerstfeest zo'n heerlijk feest was.

Hans kende het verhaal al, maar 't was altijd weer even fijn er naar te luisteren.

En Max? Ademloos luisterde hij naar het verhaal van het Kin-deke, Dat gelegd werd in de kribbe en dat Gods Zoon was, die God zelf gegeven had om de mensen met Hem te verzoenen.

„Iedereen?” vroeg Max fluisterend.

„Iedereen die gelooft, dat hij zo'n slecht hart heeft, dat hij Gods Zoon nodig heeft om hem te verzoenen met Zijn Vader,” zei vader.

Max vroeg zoveel en vader antwoordde maar. Vader zei, dat Max zeker een gezond lichaam zou krijgen van de Here Jezus, als hij in Hem geloofde. Maar het was niet zeker, dat hij dat al op aarde zou krijgen. Misschien vond God het nodig, dat Max op aarde zou blijven, zoals hij nu was.

„Mag ik het wel vragen?”

„Ja,” zei vader, „als je werkelijk gelooft, dat de Here Jezus Gods Zoon is, mag je Hem alles vragen. Je mag alles, alles tegen Hem zeggen. Hij luistert altijd naar je.”

Toen Max weer was gehaald en moeder Hans nog even kwam instoppen, zei hij: „Nu gelooft Max ook, hè moeder?”

„Laten we het hopen,” zei moeder. „In ieder geval geloof ik, dat hij gaat bidden, Hans en wie bidt tot de Heiland, vindt de weg.”

„Maar de vader van Max, moeder? Hij zal wel zeggen, dat het allemaal niet waar is.”

„God is machtiger dan de mensen, jongen. Hij is dus ook sterker dan de vader van Max. Als God Max tot zich trekt, zal niemand dat kunnen verhinderen.”

Toen Hans bijna in slaap was, dacht hij nog eens aan Pieterneel en het omgewoelde tuintje. Wat was ik daar boos om, dacht hij, en nu . . . nu ben ik maar blij, dat poes zo ondeugend was.

Om Max was hij blij. Om Max, die nu zijn vriendje was en misschien een kind zou worden van de Here Jezus.